

Είδήσεις τηλεγραφικαί
τοῦ Περικλῆ τοῦ τενεκέ.

Σάν εἶδα πὼς ἀπόφασι δὲν εἶχες Φασουλῆ,
νὰ πᾶς ἴστο Χάνι τῆς Γραβιάς γιὰ καθαρό ἀέρα,
χωρὶς νὰ κάμω θέρυβον καὶ νὰ σκεφθῶ πολὺ
κρυφὰ κρυφὰ τὸ πούλεψα καὶ ἦλθα ἐδῶ πέρα.
Γιατὶ θὰ ἦτον ἐντροπὴ πραγματικῶς μεγάλη
ἐάν ἐδῶ δὲν ἦρχετο κανένας ἀπὸ μᾶς,
καὶ ὁ καθένας ἤθελε τὸν ἀμπακο μᾶς ψάλλῃ,
κί εἰς ὄλους θὰ ἐδίδαμεν πρὸς ὕβρεις ἀφορμάς.
Ἐσὺ δὲν ἤθελες νάλθης εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
νὰ ἴδῃς μεγάλας τελετὰς καὶ πάμπολλα νὰ μάθῃς,
γιατὶ σοῦ εἶπαν μερικοὶ ἀπάτριδες καὶ νάνοι
πὼς τῶν παθῶν σου, Φασουλῆ, τὸν τάραχον θὰ πάθῃς,
γιατὶ εἶσαι ἀφιλότιμος κί ἔλεινός τεμπέλης,
γιατὶ βρεμμένο πάντοτε τὸ παξιμάδι θέλεις,
γιατὶ εἶσαι Σαρδανάπαλος, γιατὶ εἶσαι Συβαρίτης,
γιατὶ εἶσαι χασαπόσκυλο, μηδαμινός, κοπρίτης,
γιατὶ χουζοῦρι μοναχὰ καὶ ζεῦκι ἀγαπᾶς,
γιατὶ ἤθελες εἰς τὴν Γραβιά μὲ ἀμαξα νὰ πᾶς,
καὶ νὰ σὲ πάρῃ ἔπειτα ὁ βασιλεὺς κοντὰ του
καὶ ἴστο πλευρὸ νὰ κοιμηθῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου.
Ἄλλὰ ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, πού εἰμαι πατριώτης,
ἀν καὶ δὲν λέγωμαι ὡς σὺ τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης,
τὴν κάθε κακοπέρασι τὴν ἀφησα ἴστον πάντα
καὶ ἦλθα μόνος μου ἐδῶ ἀγνώριστος καὶ ξένος,
τοῦ Τουρκομάχου νὰ ἰδῶ τὸν νέον ἀνδριάντα
καὶ νὰ ὑμνήσω τῶν κλεφτῶν κί ἀρματωλῶν τὸ γένος.
Καὶ τώρα σοῦ τηλεγραφῶ, διαόλου μπεχλιδιάνη,
αὐτὰ ὅπου συνέβησαν εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι.

Ἰτιά.—Νταούλια καὶ βιολιά, πανήγυρις [καὶ νίκη...
Βουλπιώτης τώρα ἔφθασε μετὰ τοῦ Λοιδωρίκη,
μαζὶ καὶ ὁ Σιμόπουλος μὲ λόγον ὑπὸ μάλης,
μὰ ἦλθε κί ὁ Γεννάδιος καὶ τόσοι ἄλλοι φίλοι,
πλὴν σ' ἀναγγέλλω, Φασουλῆ, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πὼς λόγον δὲν προτίθεται κανένας ν' ἀπαγγείλῃ.
Ἄμεσως προσεφώνησε Γραβιάς τὸν Ἰπουργόν,
ὁ δὲ Βουλπιώτης μ' αἰσθημα ὠμίλησε πολὺ,
κί ἐγὼ κατευχαρίστησα θερμῶς τὸν Πλαστοργόν
γιατὶ εἶχα χρόνους καὶ καιροὺς ν' ἀκούσω πὼς ἴμιλεϊ.

Ἰτιά.—Τὰ Ζήτω ἔφθασαν ἴστοὺς κόσμους τῶν ἀστέρων...
ὁ Δεληγιάννης ἔφθασε μετὰ τῶν ἡμετέρων,
μὲ τὸν Λεβίδην δηλαδὴ καὶ μερικοὺς ἀντάρτας
καὶ τὸν ἐρήμην Ἰπουργόν καὶ βουλευτὴν τῆς Ἄρτας.
Πολλοὶ τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ μούλους καὶ γαϊδάριαις,
καὶ πρῶτοι πρῶτοι ὁ Μαρλᾶς καὶ ὁ Κομνάς μὲ κλάραις,
ὁ δὲ Λεβίδης ἄρχισε κουνήματα νὰ κάνῃ,
ἀλλ' ἐμποδίσθη πάραυτα ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἀνάστατος ἦ χόρα
καὶ πολεμάρχου τῆς Γραβιάς πολλοὶ ἐβγήκαν τώρα,
καὶ ν' ἀποδείξουν προσπαθοῦν οἱ τόσοι πατριῶται
πὼς ἦσαν συναγωνισταὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς τότε,
καὶ μ' ἕνα Λύκον ὁ Κομνάς ἴστοὺς δρόμους περπατεῖ
καὶ δεῖ αὐτὸν προνόμια τιμῆς ἀμφισβητεῖ.

Ἀπὸ παλῆγους ἀγωνιστὰς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,
ὅπου θαρρεῖς, βρὲ Φασουλῆ, πὼς ὄλοι ζοῦν ἀκόμη,
πὼς ἕνας δὲν ἀπέθανε ἀπὸ τὸν τότε χρόνον
καὶ ὁ Ἄνδρῶτσος φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει μόνον.

Ὀλ' ἦ ἀρχαία γενεὰ νομίζεις πὼς ἀνέστη,
καὶ κάποιος ἐπασσάλειψε τὰ γένεια του μ' ἀσθέστη
γιὰ νὰ φανῇ ἀγωνιστῆς ἀρχαίων ἡμερῶν
καὶ τοῦ ἀγῶνος λείψανον μέγαλον κί ἱερόν,
καὶ πάμπολλα περὶ Γραβιάς κί Ἄνδρῶτσου διηγείτο,
κί ὀλίγου δεῖν καθένας μας στεφάνι νὰ τοῦ πλέξῃ,
ἀλλ' ὁμως ἀνεκάλυψαν ἀργότερα πὼς ἦτο
καθυστερῶν ἐπίστρατος τοῦ ὀγδοῦντα ἐξῆ.

Αὐτόθι.—Ἐπικρέμανται πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη,
κί ὁ βασιλεὺς μας ἔφθασε γεμάτος ἀπὸ κέφι.
Γραβιάς τὸν προσεφώνησε, ὑποδοχὴ σπουδαία,
ἀνεπτερώθη ὁ λαὸς καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
ἀπὸ παντοῦ, βρὲ Φασουλῆ, φλοκάτα καὶ τσαροῦχι,
χρυσὰ γιορντάνια ἴστο λαιμό, χωριάτικο φακίβλι,
κί ὁ βασιλεὺς μου φαίνεται κατὰ τὴν φόρα ποῦχει
πὼς κατ' εὐθείαν ἀπ' ἐδῶ θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Πόλι.

Ἐκ τῆς Ἀμφίσσης.—Ὁ Κομνάς μεγάλας φέσταις κάνει...
σπουδαία διαδήλωσις ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη.
Φωνάζουν Ζήτω καὶ οὐρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ τρέλλα
καὶ ἴστο ἴστο τινάζονται λογιῆς λογιῆς καπέλα
καὶ κάποιος ἕνα φῶσφορο ἀνάβει ἀπὸ πέρα
καὶ τὸ μέγαλον ὄνομα τοῦ Θεοδώρου γράφει
μὲ σχήματα διάφορα ἐπάνω ἴστον ἀέρα,
καὶ χάσκει Τράκας καὶ Μαρλᾶς μὲ τάλλο τὸ συνάφι.
Ἄλλ' ὁμως ἔτρεξα κί ἐγὼ κοντὰ ἴστον Καραπάνο
γιὰ ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς εἰς ἕναν παραπάνω.

Χάνι Γραβιάς.—Ἀνάψανε τοῦ κόσμου τὰ καντύλια,
μὲ φουστάνελα κλέφτικη ἐγέμισαν ἢ στράταις,
κί ἀρματωμένοι ἔρχονται μὲ μαῦρα καρποφύλλα
τοῦ Ὀδυσσεὺς χωριανοὶ ἀπὸ τῆς Λιδανάταις.

Κί ἐνθουσιάζεται καθεὶς, μέγαλος καὶ μικρός,
καὶ βλέπουν τοὺς λεβέντηδες μὲ μύτια δακρυσμένα,
κί ἕνας βαρβάτος Δήμαρχος προτρέχει φαλακρὸς
μὲ μιά περούκα, Φασουλῆ, καὶ τᾶχει σὰν χαμένα.

Ὁ δὲ Βουλπιώτης ἔξαφνα ἴστη μέση των πετᾶ
καὶ γιὰ τὸ Ἰσοζύγιον τοὺς λέγει ἀρκετά,
πλὴν λωποδύτης πονηρὸς καὶ τετραπερασμένος
σουφρόνει ἕνα πορτομὸν καὶ μία πατατοῦκα,
κί ὁ Δήμαρχος ὁ φαλακρὸς κατενθουσιασμένος
πετᾶ ἴστο τὸ φέσι του μαζὶ μὲ τὴν περούκα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἀρχίξ' ἦ τελετῆ,
καὶ οἱ ἐν τέλει ἔρχονται καὶ πάντες οἱ κλητοί.
Ἰμνοῦνται καὶ δοξάζονται οἱ ἄθλοι τῆς πατρίδος,
κί ἐνῶ περνοῦν χαρμόσυνοι τῆς τελετῆς αἱ ὥραι,
ἀρχίζει ὁ σεβάσμιος Δεσπότης τῆς Χαλκίδος
νὰ ὀμιλῇ ἴστον βασιλεῖα μὲ τόνον λά-μινόμε.
Μιλεῖ ὁ ἅγιος πατήρ κί οὐδὲ στιγμὴ δὲν παύει
κί ἀπὸ τὸν ἦλιο καθενὸς ἢ κεφαλῆ ἀνάβει,
κί ἀρχίζουν τὰ παράπονα τοῦ κάθε πατριώτη:
«μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ θεό, μᾶς ἴλυσσαξες, Δεσπότη.

Ἄκουσατε τὸ σάλπισμα καὶ ὁ καθεὶς ἄς ξέρῃ
πῶς ἴσθην Γραβιά ὁ βασιλεὺς μου ἔσφιξε τὸ χέρι.

«Θὰ μὰς κτυπήσῃ, Δέσποτα, κακὸς ἐγκεφαλίτης,
καὶ θὰ σοῦ βάλῃ πρόσιμο καὶ ὁ Μητροπολίτης.»
Μὰ ὁ Δεσπότης τίποτα, βαστᾶ τὸ ἴδιο ἴσο,
ὡς δού τὸν ἐτρέβηξαν, καμπόσοι ἀπ' ὀπίσω
κι' ἔτσι ὁ ρήτωρ ἔπαυσε νὰ ψάλλῃ συμβουλὰς,
καὶ τέλος πάντων ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μπελάς.

Αὐτόθι.—Ὁ Κυργούσιος λογοδοσίαν δίδει,
τοῦτέστι τί ἐξώδεψε ἴσθι λάδι καὶ ἴσθι ξύδι,
εἰς τοῦ Ἀνδρούτσου τᾶγαλα, ἴσθι μύρτα, ἴσθι στεφάνια,
ἴσθι τοίχους, ἴσθι ἀσεστώματα καὶ εἰς τὰ κουρασάνια.
Πρὸς τούτοις εἶπε ὁ Γραβιάς εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου
καὶ πόσα ἐδαπάνησε γιὰ τὰ χαρτιά τοῦ τζόγου,
ποῦ ἔφερε εἰς τὴν Γραβιά μὲ τᾶλλα πράγματά του
πρὸς διασκέδασιν μικρὰν τοῦ Μεγαλειστάτου,
διὰ νὰ παίξῃ δηλαδὴ ὁ βασιλεὺς μπεζίκι,
ἐφ' ᾧ καὶ χάρις κι' ἔπαινος εἰς τὸν Γραβιᾶν ἀνήκει.

Αὐτόθι.—Ὁμιλήσαντος κι' αὐτοῦ τοῦ πατριώτου,
τοῦ Σιμοπούλου καὶ λοιπῶν, καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη,
ὁ βασιλεὺς ἴσθι Ἀνάκτορον ἀπήλθεν ἐσπευσμένως

καὶ ἠκολούθει ὁ λαὸς κατενθουσιασμένος.
Τὸ δὲ Ἀνάκτορον αὐτό, καθὼς ἐδῶ μανθάνω,
ταβέρνα ἦτον ἄλλοτε ἐνὸς γνωστοῦ χωριότη,
ἀλλ' ὁ Γραβιάς ἐφρόντισε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ ἡ ταβέρνα ἐγίνε προσωρινῶς Παλάτι.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἀρχίζει τὸ τραπέζι,
δὲν παύει δὲ ἡ μουσικὴ τὸ λιγερόν νὰ παίζῃ.
Ἄλλοι σχεδὸν ἐκάθισαν σὲ τοῦτο τὸ τσουμποῦσι,
ἀλλὰ δὲν ἐπροσκάλεσαν κι' ἐμένα τὸν Μπουρδούση,
γιατὶ ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἔχω τὰ προσόντα,
καὶ μόνον ἐξω τῆς Αὐλῆς μὲ ἀφησαν πεινῶντα.
Ἐνῶ ἂν ἦσουν σὺ ἐδῶ, τῶν ἱπποτῶν τὸ κλέος,
σὺ πρῶτος θὰ ἐλάμβανες τὰς ἐξεχούσας θέσεις,
καὶ θὰ συνδιελέγεσο μετὰ τοῦ βασιλέως
περὶ τοῦ πῶς εὐρίσκονται μὲ τὸν Χαμίτ αἱ σχέσεις.
Ὁ βασιλεὺς συνομιλεῖ μὲ ἄλλους ὑπερχαίρων,
κι' ὁ Δεληγιάνης κάθεται μετὰ τῶν ἡμετέρων,
ὁ δὲ Σαῖν-Ζούστ ὁ Νικολῆς κοντάτου ὀλοένα
τὸν βασιλέα θεωρεῖ μὲ μάτια πυρωμένα
καὶ κάθε ἴσθι λίγο τοῦρχεται τὸ κούνημα νὰ κἀνῃ.

μά πάλιν ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τρώγει ὁ Γεννάδιος χωρὶς νὰ βγάξῃ λόγο,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας τὸν κυττῶ κι' ἀέρα φρέσκο τρώγω.

Καὶ μπακλαβάδες καὶ χαλθας καὶ ρεβανὶ καὶ σβίγχοι
κι' ἄλλα διάφορα γλυκὰ ἐβγήκανε ἴσ' τὴν μέση,
κι' ὁ βασιλεὺς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοδώρου σφίγγει,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Θεόδωρος λιπόθυμος νὰ πέσῃ.
Καὶ πᾶς ἐκεῖ ἀπέμεινε μὲ στόμα κεχηνός,
κι' ὁ Τράκας ἀνεσκήρτησε ἰδὼν τὸ γεγονός,
κι' ἐδέχθη ὁ Θεόδωρος βασιλικὰς θωπείας,
σπουδαίας δὲ τὸ γεγονός θὰ ἔχῃ συνεπείας,
κι' οὐδ' ὁ Ἄνδρουτσος, Φασουλῆ, καὶ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
τόσο πολλὴν ἐντύπωσιν ἴσ' τὸν κόσμον δὲν θὰ κάνη,
ἔσον ἢ ἐνδειξῆς αὐτῇ εὐνοίας ὑψηλῆς
πρὸς τεῦτον τὸν ἐξόριστον ἀντάρτην τῆς Αἰλλῆς.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τελεῖόνει τὸ τσουμποῦσι,
κι' ἐγὼ ἴσ' τὰ πιάτα ἕκαμα τοῦ βασιλεῖ γιουροῦσι,
μὰ μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεσα καὶ ἴσ' τῆς βασιλοπούλας,
κι' ἐχόρτασα μὲ μπόλικο γιουρτι τῆς σακκούλας,
κι' ἀνέπνευσα τὸ ἄρωμα βασιλικὸ ἀέρος,
τὸ δὲ γιουρτι τὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος,
ἐξ ἄλλου δὲ τὸ στάσιμον κι' ἢ ὄψις τοῦ Λεβίδη
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔφεραν σπουδαῖον ριπιτίδι.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τὶ ἐνδοξος ἡμέρα!
χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορὸς καὶ παραπέρα.
Δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοπῶ καὶ τί νὰ πρωτογράψω
κι' ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω.
Χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορεύουν ὄλαις κι' ὄλοι
μὲ φουστανέλα κλέφτικη, μὲ φέσι καὶ φακίλι,
καὶ βλέπετε γύρω ἴσ' τὸ χορὸ ἀρειμανίου ἀνδρας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας
τὴν πόζα τὴν βασιλικὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει
κι' ὄλο χρυσὰ νομίσματα ἴσ' τοὺς βιολιτζήδες δίνει,
καὶ μὲ χωριάταις ὀμιλεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
κι' ἐγὼ ἀρχίζω, Φασουλῆ, νὰ παίξω τὸργανό μου,
μήπως πετάξουν νόμισμα καὶ εἰς ἐμὲ χρυσό,
μὰ δὲ μοῦ ρίχνουν τίποτα, καὶ ἄδικα φουσῶ.

Μεγάλος ἐνθουσιασμός καὶ διαχύσεις τόσαι,
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος σπρώχεται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ τραγουδοῦν τοῦ βασιλεῖ πολεμικὰ τραγούδια
κι' ὄπου περάσῃ, Φασουλῆ, τὸν φαίνουν μὲ λουλούδια,
καὶ λαχταροῦν γιὰ βασιλεῖ τοῦ κόσμου ἢ καρδιαῖς,
τῆς δὲ βασιλοπούλας μας ἀνάβουν ἢ ποδιαῖς,
καὶ κάθε χωριατόπουλο χαϊδεύει καὶ φιλεῖ,
καὶ οἱ χωριάταις ἴσ' πίσω τῆς πηγαίνουν σὰν τρελλοί,
καὶ ἀρχινοῦν πηδήματα καὶ τούμπαις ἴσ' τὸν ἀέρα,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται νταούλι καὶ φλογέρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἄπὸ πολλοὺς μανθάνω
πῶς ἴμλησε ὁ βασιλεὺς καὶ μὲ τὸν Καραπάνο.
Δὲν ξέρω τί κουβέντισσον καὶ εἶπαν μεταξὺ των,
ἀλλ' ἴσως νὰ ὠμίλησαν περὶ ἀρχαιοτήτων.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Δὲν παύουν νὰ πηδοῦν,
καὶ ὄλοι παίξουν κάτι τί καὶ ὄλοι τραγουδοῦν

νὰ ρίξῃ πρὸς ὁ βασιλεῖς εἰς τὴν Τουρκιὰ τὸ γάντι
καὶ ὁ Χαμίτ νὰ γκρεμισθῇ ἴσ' τὴν Κόκκινη Μηλίτσα,
πολλοὶ ἐν τούτοις ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀταλάντη,
καὶ ἄλλοι διαμένοντες ἴσ' τὴν Κολοπετεινίτσα.

Χορεύει ὁ Σιμόπουλος, χορεύει ὁ Δεσπότης,
χορεύει τὸν καρτσιλαμά κι' ὁ Ὑπουργὸς Βουλπιώτης.
Οἱ πάντες ἐνθουσιάζονται τὴν γῆν τῶν Κωνσταντίνων,
κυτοῦν τὰ βαρβαρόφωνα καὶ παίξουν τὰ βιολιά,
καὶ χάριν ἀστεϊότητος ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων
ἐκτύπησε τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν ἀχαμνὴ κοιλιά.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τρεχάματα καὶ γλέντι,
ἢ μάννα χάνει τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.
Κυττάζει κι' ὁ Θεόδωρος τῶν χορευτῶν τὰ πλήθη,
κι' ἐξαίφνης ἐνθουσιασθεὶς ἀμέσως ἐνθυμήθη
πῶς μὲ νταούλια μιὰ φορὰ ἐπήγε ἴσ' τὸ Παλάτι,
κι' εἶδες ν' ἀνάψῃ τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξὶ τοῦ μάτι,
κι' ἕνα νταούλι ἄρπαξε μὲ δύναμι μεγάλη
καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κυτῶ ἴσ' τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρτα,
κι' ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καὶ πάλι
καὶ τοῦ κολλᾷ ὀλόχρυση ἴσ' τὸ κούτελο πεντάρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἡ τελετὴ τελεῖόνει,
ὁ δὲ Λαῖνης ἔφυγε μαζί μὲ τὸν Πετόνη,
καὶ ὁ καθεὶς ἀναχωρεῖ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ,
ὁ δὲ Ἄνδρουτσος μοναχὸς ἀπέμεινε ἴσ' τὸ Χάνι.
Κι' ὁ Δεληγιάννης ἴσ' τοὺς Δελφοὺς πηγαίνει ἀπ' εὐθείας,
διὰ νὰ λάβῃ λέγεται χρησμόν ἐκ τῆς Πυθίας,
πολλοὶ δὲ ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγὸν μὲ κάρτα,
ἀλλὰ τὸν ἠκολούθησε κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα,
κι' ἐγὼ μαζί θὰ πηγαίνα διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ γιὰ ν' ἀκούσω τοῦ χρησμοῦ τὰς σοβαρὰς μαντείας,
ἀλλὰ βιάζομαι πολὺ αὐτοῦ νὰ ἐπιστρέψω
μὲ στερεὰν ἀπόφασιν ἴσ' τὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω,
διὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε, διαόλου κασιδιάρη,
πῶς πρέπει κι' ἀποστολικῶς καὶ μ' ἄγριο μουλάρη
νὰ τρέχῃς εἰς τὰς ἱεράς τοῦ ἔθνους πανηγύρεις,
καὶ νὰ μὴν εἶσαι τζερεμές, τσιφούτης, κακομοίρης,
πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ μεγαλοφρονῇ
καὶ τοῦ καλοῦ ὑπόδειγμα ἴσ' τοὺς ἄλλους νὰ γενῃ,
καὶ νὰ μὴ λέγῃ «ἂν καὶ ἂν κι' ἂν δὲν εὐρῶ ἀμάξι»,
καὶ νὰ φοβᾶται καθ' ὁδὸν τὰ κῶλα μὴν τινάξῃ,
γιὰτι καὶ σὺ ἂν ἤρχεσο εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
σὲ δεβαιῶ παρὸν ντοννέρ, διαόλου μπεχλιβάνη,
πῶς ἴσ' πίσω θὰ ἐγύριζες καὶ μ' ἀφαλό καὶ γόφο,
διότι τὰ κακὰ σκυλιὰ ποτὲ δὲν ἔχουν ψόφο.
Ἐτοίμασε τὴ ράχη σου λοιπὸν ἀνυπερθέτως
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχομαι....

ὁ φίλος Περικλέτος.

Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη φόρα.

Εἰς γνῶσιν τώρα φέρομεν συμπάσης τῆς Εὐρώπης
πῶς ἔσθυσε τῶν Γερμανῶν ἢ δόξα καὶ τὸ νεῖκος,
ὁ μάρτυς, ὁ φιλόσοφος, ὁ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις,
ἢ ἐστεμμένη ἀρετὴ, ὁ τρίτος Φρειδερίκος.